

Στο μακρινό Μοντεβιδέο, την πρωτεύουσα της Ουρουγουάης, γεννιέται ένας νεανικός έρωτας, στα χρόνια που ξεσπά στην Ευρώπη ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος...



ΧΟΥΑΝΙΤΑ

Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο



Νουβέλα του Μπάμπη Ράκη

Το μυστήριο του ναυτικού σάκου και η μοιραία βραδιά

Επεισόδιο 48

Εκείνο το καλοκαιριάτικο βράδυ στο Μοντεβιδέο, ήταν πανσέληνος, ο Μανουέλ κρατώντας πάντα ένα λουλούδι, πήγε να το αφήσει στον τάφο της αγαπημένης του. Το παλιό κοιμητήριο δεν ήταν μακριά από το σπίτι που έμενε τώρα.

Καθώς προχωρούσε λίγα μέτρα πριν φθάσει στον τάφο της Λίζας, είδε ένα άνδρα σκυφτό να σκάβει δίπλα στο μάρμαρο. Δεν προχώρησε. Έμεινε κρυμμένος πίσω από ένα δένδρο. Την ίδια στιγμή μια σκιά και σε λίγο ένας άλλος άνδρας βρέθηκε να στέκει δίπλα σε εκείνον που έσκαβε, και κρατώντας το όπλο στο χέρι, να του λέει κάτι σε μια άγνωστη γλώσσα. Στην συνέχεια ακούστηκαν δύο πυροβολισμοί και οι δύο άνδρες έπεσαν στο χώμα νεκροί.

Ο Μανουέλ αργότερα στο δωμάτιο του, χαϊδεύοντας απαλά τα διαμάντια που είχε απλωμένα στο σεντόνι, αναρωτήθηκε σχεδόν χαμένος:

«Τώρα τι κάνω;»

Ένας ελαφρύς χτύπος στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας του, τον έκανε να συνέλθει.

- 'Ηρθες γιέ μου. Να ζεσάνω το φαγητό; Ακούστηκε η φωνή της Κασσάνδρας.

- Ναι μάνα. Έρχομαι, απάντησε και βιαστικά έβαλε τα διαμάντια και τα χρυσά νομίσματα στα σακουλάκια.

Τότε ήταν που παρατήρησε και τα μικρά χαρτάκια με τους αριθμούς και τα παράξενα γράμματα.

Κατάλαβε ότι ήταν κάτι πολύ μυστικό. Αλλά δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τι κρύβει. Η ταραχή του κορυφώθηκε.

Ποιοι ήταν οι δύο άγνωστοι νεκροί. Τι κρατώ εγώ στα χέρια μου. Θεέ μου βοήθα με τι να κάνω.

Έβαλε τα σακουλάκια στο ασημί κουτί και ύστερα στον ναυτικό σάκο. Πρόχειρα έσπρωξε τον σάκο κάτω από το κρεβάτι και βγήκε από την κρεβατοκάμαρα.

Την άλλη ημέρα όλες οι εφημερίδες του Μοντεβιδέο έγραφαν για τους νεκρούς που βρέθηκαν στο κοιμητήριο. Οι τίτλοι ήταν τελείως αντίθετοι με την πραγματικότητα. Δεν έγραφαν για μια θανάσιμη μονομαχία, αλλά για διπλή δολοφονία δύο βρετανών πρακτόρων από Γερμανούς κατασκόπους.

Κάθε εφημερίδα έγραφε το δικό της σενάριο για την ταυτότητα των δύο νεκρών. Ήταν πράκτορες των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών και δολοφονήθηκαν διότι ήταν έτοιμοι να αποκαλύψουν τα κρησφύγετα των Γερμανών ναζί, που έχουν καταφύγει στην χώρα.

Άλλη εφημερίδα έγραφε ότι κλάπηκαν πολύτιμα έγγραφα για μυστικές συμφωνίες με την Μόσχα. Καμιά εφημερίδα δεν μπορούσε να φανταστεί την πραγματικότητα. Την άλλη μέρα οι εφημερίδες δημοσίευαν τουλάχιστον μια άλλη σημαντική αλλά αληθινή είδηση.

Ο διευθυντής της αστυνομίας Εντουάρντο Κορντίγκο, τέθηκε σε διαθεσιμότητα και ανακρίνεται. Επίσης δύο πολύ γνωστοί παράγοντες του οικονομικού και τραπεζικού κόσμου του Μοντεβιδέο, ο Βαν ντε Φλου και ο Ενρίκο Ροντρίγκες, έχουν διαφύγει κρυφά από την χώρα και κανένας δεν γνωρίζει που βρίσκονται καθώς ούτε τα συγγενικά τους πρόσωπα.

Κάποια άλλη εφημερίδα αποκάλυπε πως όλες οι καταθέσεις σε δολάρια και βρετανικές λίρες των δύο αυτών ατόμων που έχουν αποστείλει, κατά καιρούς στο εξωτερικό, του Βαν ντε Φλου και Ενρίκο Ροντρίγκες έχουν παγώσει. Υπάρχει το ενδεχόμενο να γίνει κατάσχεση και της ακίνητης περιουσίας τους στην Ουρουγουάη.

Είχε προηγηθεί η συνάντηση του Βαν ντε Φλου με τον βρετανό πρέσβη στο Μοντεβιδέο μια μέρα μετά την εξα-

φάνιση του σάκου.

Ο βρετανός πρέσβης ήταν σαφέστατος:

«Έχω εντολή κύριε Βαν ντε Φλου από την κυβέρνησή μου, να πάρω όλα τα ενδεικνυόμενα μέτρα μέχρι να μου βρείτε τον χαρτοφύλακα και το περιεχόμενό του, του Γερμανού αξιωματικού που ήταν έτοιμος να μας παραδώσει. Περιέχει στρατιωτικά μυστικά που θέτουν σε κίνδυνο αν πέσουν σε ξένα χέρια, τα εθνικά βρετανικά συμφέροντα και την ασφάλεια του βρετανικού λαού.

Ήδη η κυβέρνησή μου και εκείνη της συμμάχου των Ηνωμένων Πολιτειών, έχουν παγώσει όλες τις καταθέσεις σας στις τράπεζές μας. Αυτό προς ενημέρωσή σας.

Πρέπει το συντομότερο δυνατό να μας αποδείξετε ότι δεν ενέχεσθε στην δολοφονία των δύο ανδρών, και το κυριότερο δεν έχετε υπό την κατοχή σας το περιεχόμενο του χαρτοφύλακα που εξαφανίστηκε.

Περιμένω σύντομα μια σαφή απάντησή σας. Δεν έχω τίποτε άλλο να σας πω.»

Μπροστά στην ψυχρή αυτή ρητορική του βρετανού πρέσβη, ο άλλοτε ισχυρός άνδρας Βαν ντε Φλου, έδειχνε ένα φοβισμένο ανθρωπάκι που το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει από την πρεσβεία και να τρέξει να σώσει το τομάρι του. Δεν περίμενε την τραγική για αυτόν εξέλιξη. Την ίδια ημέρα ο Βαν ντε Φλου και ο τραπεζίτης Ενρίκο Ροντρίγκες φεύγουν κρυφά, με μικρό ιδιωτικό αεροπλάνο από την Ουρουγουάη. Βρήκαν καταφύγιο στην Αργεντινή.

Όμως ήξεραν ότι τόσο οι πράκτορες των Βρετανών όσο και των Αμερικανών, θα προσπαθούσαν να τους ανακαλύψουν.

Ο Μανουέλ παρακολουθούσε από τις εφημερίδες όλες τις εξελίξεις. Η παντοδυναμία των δύο αυτών ανδρών είχε τελειώσει. Είναι πλέον δύο φυγάδες κυνηγημένοι από τις μυστικές υπηρεσίες δύο ισχυρών κρατών που τους θεωρούν ύποπτους για αρπαγή των σχεδίων των οπλικών συστημάτων, τα οποία θα θελήσουν να πουλήσουν σε τρίτη χώρα.

«Οι μέρες τους είναι λίγες» είπε κάποιος στην ταβέρνα, καθώς ο Μανουέλ μαζί με άλλους κουβέντιαζαν για τις τελευταίες εξελίξεις. Τους κυνηγάνε για διπλό φόνο.

Τον Μανουέλ όμως τον βασάνιζε από χρόνια κάτι άλλο. Τι γίνεται όμως με την κόρη του Χουανίτα;

Έχει πλέον από καιρό ενηλικιωθεί. Πήρε άραγε το γράμμα που επρόκειτο να της παραδώσει ο δικηγόρος και στο οποίο όπως του υποσχέθηκε η Μαριάννα θα της αποκάλυπτε την αλήθεια για τον πραγματικό της πατέρα;

Αν πράγματι υπήρχε αυτό το γράμμα έπρεπε να το έχει από πολύ καιρό λάβει. Για να μην επιδιώξει να τον γνωρίσει υπήρχαν δύο εκδοχές: να μη έλαβε ποτέ αυτό το γράμμα, διότι δεν υπήρξε τέτοιο ή αν το έλαβε να μη

θέλησε να γνωρίσει τον πατέρα της.

Θα μπορούσε να επιδιώξει να βρει την Έρρικα και να την ρωτούσε. Όμως εκείνη δεν θα του έλεγε ποτέ την αλήθεια. Είχε κάθε λόγο να κρατήσει μακριά τον Μανουέλ από τον κύκλο της. Έτρεφε για αυτόν μια αντιπάθεια. Αυτός ήταν καλλιτέχνης, εκείνη ήταν άτομο χωρίς βάθος και περιεχόμενο. Μετά που έπαψε να διευθύνει την γκαλερί, ξαναγύρισε κάτω από την σκιά του γιού της.

Ο Μανουέλ είχε από χρόνια σταματήσει να ελπίζει ότι θα είχε την ευτυχία να έρθει κοντά του η Χουανίτα και να τον αναγνωρίσει σαν πατέρα της. Αυτός την χρειαζόνταν. Εκείνη όμως; Η Κασσάνδρα του έλεγε πολλές φορές:

«Μη λυπάσαι παιδί μου. Αν έμαθε για εσένα και δεν έρχεται να σε βρει, ίσως και να την πιέζει ο θεός της να μη το κάνει. Τι να τον κάνει ένα φτωχό πατέρα μια αρχόντισσα της υψηλής κοινωνίας.

Είναι σκληρά τα λόγια μου αγόρι μου, αλλά είναι η πικρή αλήθεια.»

«Και αν δεν το έμαθε μάνα. Αν δεν της δόθηκε το γράμμα;»

«Τι μπορείς να κάνεις εσύ. Πως θα της αποδείξεις ότι είσαι ο αληθινός πατέρας της. Θα σε πιστέψει ή θα νομίζει ότι πηγαίνεις για τα λεφτά της; Μπορεί να είναι τυχερό γιέ μου να μη το μάθει ποτέ.»

Δεν ήταν μόνο τα τραγικά γεγονότα που συνέβησαν και ο Μανουέλ στάθηκε για δεύτερη φορά μάρτυρας, σε μια δολοφονία δύο ανθρώπων να εκτελούνται μπροστά στα μάτια του.

Ήταν και αυτά που ανακάλυψε στον ναυτικό σάκο που βρήκε δίπλα σε ένα από τους νεκρούς πάνω στον τάφο της Λίζας.

Δεν είπε τίποτε στην μάνα του για να μην την τρομάξει. Φρόντισε να εξαφανίσει τον σάκο, καίγοντας τον μακριά σε ένα χωράφι μέχρι που έγινε στάχτη. Το κουτί το κατάστρεψε σε μικρά κομματάκια και τα πέταξε στην θάλασσα.

Τα μαύρα σακουλάκια με το πολύτιμο περιεχόμενο, τα φύλαξε ανάμεσα στα δικά του υλικά ζωγραφικής στο συρτάρι της κάμαρας του. Αυτό δεν το άνοιγε ποτέ η Κασσάνδρα.

Δεν μπορούσε να πάρει ακόμη καμιά απόφαση. Τι επρόκειτο να κάνει με αυτόν τον θησαυρό. Δεν ήταν δυνατό να τον δείξει πουθενά. Κινδύνευε η ίδια του η ζωή. Είδε δύο άτομα να σκοτώνονται για αυτό το κουτί.

Όπως άφηναν να νοηθεί οι εφημερίδες, ξένες δυνάμεις ήξεραν ότι ένας από αυτούς κρατούσε έγγραφα που αναφέρονταν σε μυστικά όπλα. Δεν αναφέρονταν τα δημοσιεύματα στα διαμάντια.

Ξένες δυνάμεις ήθελαν αυτά τα μικρά χαρτάκια που ήταν διπλωμένα στα σακουλάκια με τα διαμάντια;

Και αυτός κρατούσε αυτά τα έγγραφα με τα μυστικά όπλα;

Δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν μπορούσε να το πει σε κανένα. Ακόμη και στην ίδια του την μάνα.